

Dane Zajc

GLEDAL SEM Gledal sem kamnito knjigo sledov.
 Na sivih razpokanih straneh ni bilo tvoje pisave, človek.
 Bila je samo tenka pisava ptičjih nog.
 Drobne steze, ki prihajajo in odhajajo.
 Neslišne poti mravelj, izdolbene od milijonov nog.
 Ribe in školjke
 in tisoči brezimnih živalic so zapisali svojo pisavo
 v kamnito knjigo sledov.
 Samo tvoje pisave nisem našel, človek.
 Kot da te nikoli ni bilo.
 O dolga pot iz teme k luči.
 Kje si zapisana. V katero stran življenja si vtisnjena.
 Na katero stran neba so naslikane oči,
 ki so te prehodile.
 Sonce bi potemnelo v pisanih zibelkah jutra,
 ko bi zagledalo tiste oči na večerni strani.
 Zvezde bi se razpršile kot preplašene iskre po dimniku noči
 pred pepelnatim pogoriščem oči, ki so iskale luč.

DRUGA Živali vemo, kako je z vami. Že dolgo.
POTOHODČEVA Prišle smo k vašemu votlinskemu ognju,
PESEM da bi vas tolažile v nesreči,
ki vas je zadela
in vas spremenila v bolna bitja.

Kadar se zleknemo k vašim nogam,
da bi pomirile bolezen, ki razsaja v vas,
ko nas božate,
izmikamo svoj pogled,
ker se bojimo razdejanja,
ki ima ognjišče v vaših očeh.

In ko vas najdemo crknjene.
Mnogo vaših mrhovin na polju, pod drevjem
in med kamni vaših votlin,
ko vas zavrti mučilno kolo vaše bolezni,
se vas najponosnejše med nami ne dotaknemo,
ker se bojimo z blaznostjo okuženega mesa.

Ker kdo bo potlej nosil izročilo Zemlje in prebivanja.
Sklenjenega kroga prihoda in odhoda.
Kdo tulil svoje sozvočje v svetila vesolja.

Preskočili ste obzidje, kjer se začne puščava,
kamor vam ne moremo slediti.
Gledamo, kako se oddaljujejo vaše poskakujoče sence norcev
v vidovem plesu mraza.

Sami boste. Okrog vas bo praznina,
iz katere počasi sesa in poživa zrak
ledeni ogenj iz vaših črepinj.

TIHI ŠKRBETAVEC Vso noč gladi tihi škrbetavec
s šesterimi nogami
belo kost.

Belo kost, zakopano v pepelu,
struži s črnimi nogami,
nežnejšimi od puha,
tihi stružnik
z nečitljivim namenom
v pikčastih očeh.

Vso noč na čelu kosti.
S preišljenim ritmom
tipa po čelu,
zakopanem v pepelu brezčasja.

Kaj hoče.
Kaj prinaša.
S tujo mislijo,
ki jo misli šestero ritmičnih nog.

Mogoče ga je nori stvarnik
položil z dvema prstoma na čelo,
na svetlo čelo kosti.
Opravi to delo zame.
Opravi to tiho delo.
Dobro in neslišno ga opravi,
ker jaz grem na drugo zvezdo
ustvarjat novo stvarstvo norosti.

Vso noč gladi s šesterimi nogami
belo kost tihi škrbetavec.

In kadar odkrhne z nje lusko,
se zamajejo lestenci galaksij:
tako se blazni stvarnik
veseli svojega dela.